

L Y K Z A N G

TER GEDACHTENISSE

VAN HET OVERLYDEN MYNS GEËERDEN BROEDERS,

D E N H E E R R,

JAN ENGELMAN,

MEDICINÆ DOCTOR, ENZ., ENZ.

Welk treurig nieuws wordt my geschreeven!

Hoe staat my dit bericht ter neer!

Ach! leeft myn ENGELMAN niet meer?

Zie ik in 't ondermaansche leven

Dien grooten man dan nimmer weer?

O Dood, wat hebt ge in weinig jaaren

My menig dierbaar pand ontruk!

Hoe zwaar voelt zig myn hart gedrukt!

Hoe dikwerf tokkelde ik de suzaren

Door droefheid als ter neer gebukt!

*k Moes

'k Moest onlangs nog 't verlies betreuren,

Van een onschatbare zielsvriendin :

't Verdienstlyk voorwerp myner min,

Die 'k my van 't harte voelde scheuren ;

Myn BEETS, myn liefste gezellin!

Nu ween ik met geen minder reden ;

't Verlies betreft het algemeen :

Is 't wonder dat ik zucht en ween ;

Dat ik door droefheid word bestreeden ?

De groote menschenvriend is heen'.

Wat heir van ziekten, pynen, kwaalen,

Ontvlooden niet het kermend bed!

Hoe werd de elendige gered!

Dan mogt de kranke eens ademhaalen ;

Gezondheid gaf weér haare wet.

Aan hem heeft stad en lând verlooren ;

De nederige dorpeling

Was in zyne oogen niet gering ;

Hy wilde zyne klagten hooren :

Geen mensch die troostloos van hem ging.

't Aan

't Aantonyk lichaam der Geleerden
Van Haarlems nutte maatschapy;
De welgezinde Burgery,
Die zyne deugden hoog waardeerden,
Staan me yvrig in myn' klaagtoon by.

Hy heeft de Christenleer verdedigd;
Hy was een waare Filosooph;
Hy toonde, dat, door ons geloof
De reden nimmer wordt beledigd;
Al schreeuwen ons de Dweepers doof.

Wat is er veel met hem verlooren!
Kunst, Weetenschappen, waare Deugd —
In 't opgaan van zyne eerste jeugd
Kon wysheid reeds zyn ziel bekooren;
Hy diende zynen god met vreugd.

Dien man mogt ik myn broeder noemen:
O god wat ben ik aangedaan!
Wat stort ik menig droeven traan!
Ik mogt op zyne vriendschap roemen;
Hoe trek ik my zyn' dood niet aan?

Wat moet, wat moet uw hart wel lyden,

Myn zuster, die 'k bemin en acht!

'k Heb duizendmaal aan u gedacht:

Hoe moest gy met uw zelv niet sryden,

In dien zo doodelyken nacht!

Maar laat ik u niet dieper grieven;

Liefst wende ik uw verbeelding af

Van 't kille lyk, van 't stille graf:

't Was dus het goddelyk believeu;

god nam het geen Hy aan u gaf.

Zyn wegen zyn voor ons verborgen,

Het pad waar langs Hy ons geleidt

Is voor ons oog veel te uitgebreid;

Beveelen wy des onze zorgen

Ootmoedig der Voorzienigheid.

Zo eens ons oog de groote keten

Der gantsche schepping overzag,

Wy wisten 't geen wy in den dag

Der eeuwigheid eens zullen weeten:

Hoe ydel vonden we ons geklag!

Een Christen, zou die 't leven derven?

• O neen, hy gaat ter zachte rust,

Zyn denkend deel blyft zig bewust:

Ik noem dit slaapen; noem het sterven;

• k Weet dat hy zig in GOD verlust.

Wie weet wat aantal hemelscholen,

Vry van verwarring, drift en waan,

Hy nu alrede is doorgedaan!

Wat post hem reeds is aanbevolen!

Wat wondren hy reeds kan verstaan!

En gy, myn zuster! zoudt gy kunnen,

Door overmaat van bittren rouw,

Dit dierbaar voorwerp van uw' trouw,

Een zo volmaakt geluk misgunnen?

Dit is onmooglyk, braave Vrouw.

O blyf op uwen GOD betrouwen!

Zyt gy door droefheid afgemat,

En zelfs de troost van vrienden zad;

Blyf ENGELMAN's geluk beschouwen,

Zo brengt ge uw hart by uwen schat.

Misfchien nog maar zeer weinig jaaren ;
 Een jaar, een maand, een week misfchien,
 En gy zult zelv deeze Aarde ontvliên,
 Om, onder duizend Engelschaaren,
 Uw' man, gezaligd, weêr te zien.

Ja, 'k weet het, grievend is het fcheiden,
 Ik voel dit aan myn eigen hart;
 'k Weet hoe 't verdriet den geest verwart;
 Kom, laaten we ons dan voorbereiden
 Tot hemelvreugd, bevryd van smart.

G R A F S C H R I F T.

Ik blyf op deezen zerk met diepen aandacht ftaan,
 En denk: „ Hier moet de ftof des Wysgeers zig ontbinden ;
 „ 't Omkleedzel van zyn' geest moet hier tot asch vergaan ;
 „ Hier moet zig ook de kiem, dat lichaam zig ontwinden,
 „ Dat tufchen geest en ftof voor ons verborgen lag ;
 „ Waarvan het fcherpst verftand zeer flauw iets kan bemerken ;
 „ Doch waardoor ENGELMAN, na 's werelds laaftten dag,
 „ Bewerktuigd, klaar zal zien, en vlug en zeker werken.
 'k Zeg, daar ik traaglyk wyk van dit eenvoudig graf:
 „ Myn vriend lei 't overkleed, geensziins zyn leven af.”